

Oblit

ovni 2012 vídeos i debats

8 al 13 de maig

ARXIUS DE L'OBSERVATORI Un projecte d'OVNI

[OBSERVATORI DE VÍDEO
NO IDENTIFICAT]

Amb la col·laboració
de Centre de Cultura
Contemporània de Barcelona

Amb la cooperació
i itinerància MUSAC (Museo
de Arte Contemporáneo
de Castilla y León)

Coordinació

Abu Ali, Joan Leandre, Simona
Marchesi, Rosa Llop

Programació i recerca *Oblit*

Abu Ali
Toni Cots
Joan Leandre

Rosa Llop
Simona Marchesi
Stefano Casella

Col·laboracions

Georgia Tsismetzoglou
Jean-Claude Carrière
Patrick Watkins
Rebond pour la Commune
Adbelmumin
Daniel i Nadja Monnet

Producció tècnica

Stefano Casella

Assistents de producció

Nicola Tanno
Daniel Sancho

Regidors

Verónica Baena
Craig Gawler
Félix Pancho Gawler

Disseny gràfic

Jordi Calvet
<http://jordicalvet.net>

Imatge cartell

La Commune
Fotografia de Corinna Paltrinieri

OVNI server/web

Sergi Lario
<http://sofiethic.org>

Suport tècnic

VIDEOLAB
Cintex - Sony
HP

Traduccions i subtitulació

Eva Reyes de Uña
Nuria Rodriguez

Traduccions de l'àrab

Maisda Turki
Anna Alberich

Consulta Arxius

Salah Malouli
Mahu Thiam Fall

Gràcies a

Peter Watkins, Peter Brook,
Michael Propper, Rainer Moritz,
Nina Soufy, Pamela Gallo

Antje, Robert, Consuelo, Maja,
Pere, Marta, Ester, Pilar, Sònia,
Zoubida, Marc, Mikel, Catalina,
Orquesta del Chaos, Maria Ruido,
Consonni, Desenfoque, Idesuport
Institut Français de Barcelona

Benvinguts

Yasmín, Tobias, Iván, Abdu,
Joanna, Yasin, Jan

Oblit

[OVNI 2012]

ARXIUS DE L'OBSERVATORI

Inauguració: 8 de maig a les 20:30 h

Oblit intro (70')

Del 8 al 13 de maig: programació temàtica
Projeccions en DV, VOSE i VOSC

PROJECCIONS, INTERVENCIONS I DEBATS

Hall i Auditori: projecció simultània de 18 a 24h

TALLERS

Sala Mirador (4a Planta): d'11 a 14 h
de l'11 al 13 de maig (de divendres a diumenge)

CONSULTA DELS ARXIUS:

Hall, de 17 a les 24 h
(uns 2.000 documents audiovisuals)

ENTRADA LLIURE

ARXIUS DE L'OBSERVATORI

WWW.DESORG.ORG

Els **Arxius de l'Observatori** tenen un caràcter intencional i temàtic: facilitar una crítica de la cultura i la societat contemporànies utilitzant diferents estratègies: videoart, documental independent, arqueologia dels *mass media*.

Els Arxius recullen tota una constel·lació de treballs dispersos. El seu denominador comú és la lliure expressió i la reflexió sobre les pors i els plaers individuals i col·lectius i, en conjunt, construeixen una visió de múltiples facetes, milers de petits ulls que aprofundeixen i exploren el nostre món o n'anuncien altres de possibles. Un discurs els principals valors del qual són l'heterogeneïtat, la contradicció i la subjectivitat des de la qual es realitza. Per si sol un revulsiu contra la clonació i la repetició dels mitjans de comunicació corporatius.

Al llarg de les diferents edicions, el caràcter temàtic de la convocatòria ha fet de les successives edicions una lectura, un particular registre dels somnis i malsons de la nostra època. Així hem pogut observar com l'espectre de preocupacions s'anava concentrant progressivament, partint d'un ventall molt ampli als primers OVNI (1993-1996, explorar i ampliar els límits del llenguatge vídeo, recuperant la llibertat formal i temàtica dels inicis), fins a concentrar-se en temes cada cop més específics: identitat versus media (1997-1998), comunitat (2000), globalització (2002), Post 11 Setembre (2003), Resistències (2005), El somni colonial - Zones autònomes (2006), Exodus - Els marges de l'imperi (2008), Rizomes, Espais alliberats (2009), des_Realitat (2011), Oblit (2012).

Una selecció dels Arxius OVNI (uns 800 vídeos) està disponible on-line: <http://desorg.org>

Oblit

[ovni 2012]

Aquesta programació a tall d'assaig vol reflexionar sobre algunes de les realitats més preocupants del nostre temps, en concret l'experiència del conflicte amb el poder i la imminència d'un enfrontament encara major. Un conflicte que sobrepassa l'àmbit de la política per afectar la noció mateixa de civilització i l'origen del qual sembla emanar de la pròpia interioritat de l'ésser humà.

És així com plantejem, a través d'una sèrie de projeccions, una mirada més enllà de la immediatesa dels esdeveniments recents, de la lògica d'acció-reacció o de la persistent noció de l'altre com a negatiu. Per intentar guanyar una distància que permeti la reflexió.

Aquesta mirada la proposem a través d'un doble nucli de la programació: *La Commune*, de Peter Watkins, i *El Mahabharata*, de Peter Brook. Contextualitzats amb una sèrie de documentals i documents que reflecteixen la contemporaneïtat d'aquesta situació.

La Commune proposa una mirada al conflicte contemporani més enllà de l'oblit polític. Una reflexió des de la distància històrica sobre un esdeveniment clau com l'existència i extinció de la Comuna de París de 1871 i a la vegada un radical qüestionament de la realitat social dels nostres dies i de la seva representació mediàtica, ja que l'obra està

interpretada per persones que exposen la seva situació actual al París de 1999. Projectem aquesta pel·lícula en 3 fragments. Cadascun d'ells anirà seguit d'un debat conduït pels integrants del col·lectiu Rebond La Commune, nascut a partir de l'experiència de realitzar aquest film.

El Mahabharata, de Peter Brook, proposa sobre el conflicte no ja una mirada històrica, sinó fora de la història, fora del temps lineal, per entrar en el temps mític del retorn constant, de la tensió dialèctica entre l'oblit i el record de la veritable naturalesa humana. Un conflicte que el Mahabharata presenta en diferents nivells, relacionats amb: la política (poder), la civilització, la supervivència de la vida sobre la Terra i simultàniament com a expressió de la batalla interior que es lliura en el si de cada ésser humà. La projecció d'aquesta obra, en 3 parts, anirà precedida pels fragments d'una conversa amb Jean-Claude Carrière, guionista i adaptador teatral del Mahabharata de Brook, que vam gravar a París, a fi de tractar les claus d'aquesta obra en relació amb les nocions de conflicte i oblit.

Aquesta història tracta de tu

La programació s'inicia seguint el curs del Mahabharata, un immens poema que flueix com un gran riu, amb una "riquesa inesgotable que desafia

qualsevol anàlisi estructural, temàtica, històrica o psicològica. Les seves portes s'obren constantment a altres portes que condueixen a altres portes. No és possible tancar-lo. Les capes de subtextos, de vegades contradictòries, en segueixen d'altres i s'entreteixen sense perdre el tema central. El tema és una amenaça: vivim en un temps de destrucció —tot apunta en la mateixa direcció—; podem evitar aquesta destrucció? ⁽¹⁾

Davant d'aquesta situació, el Mahabharata ens proposa, ja en les seves primeres línies, un viatge interior, un viatge de coneixement, de transformació.

– De què tracta el poema?

– Tracta de tu. És la història de la teva raça, de com van néixer i de com van créixer els teus avantpassats i de com va esclatar una gran guerra. És la història poètica de la humanitat i, si l'escoltes amb atenció, al final seràs una persona diferent.⁽²⁾

La il·lusió del poder

Progressivament, el relat ens endinsa en l'enfrontament entre dos grups: els Pandava i els Kaurava. Un enfrontament que pren la forma d'un conflicte pel poder, però que neix d'una concepció quasi oposada de la vida. Amb tots els matisos i ambivalències, observem com els Pandava actuen tenint com a referència la cerca i el compliment del dharma, mentre que els Kaurava semblen guiar-se únicament pel desig i la por: desig de posseir el poder, por de perdre'l. Per això no s'estan d'utilitzar tots els mitjans, sense admetre cap mena de límit, mentre compten amb la complicitat dels seus pares: un rei cec i una reina que voluntàriament cobreix els seus ulls amb un vel.

Es juga llavors una partida de daus, una forma de representar i eludir momentàniament el conflicte directe i a la vegada un estratagema.

La partida està trucada, el poder sempre fa trampa. El resultat no més pot ser un: la derrota i la pèrdua de tots els béns, inclosa la llibertat. Endavant queda tan sols la l'exili i la guerra.

En els nostres dies, aquest joc trucat pren formes i noms que sovint emmascaren la seva finalitat: crear una realitat a mida dels interessos privats d'uns pocs. Com en el cas de l'anomenat *lliure comerç*, suposadament una *partida justa* en el joc de l'economia, però que per la desigualtat dels seus participants i la no-reciprocitat de les regles, entranya una voluntat de supremacia. Altres dissimulen una cosa tan evident com el caràcter corporatiu i empresarial d'algunes xarxes socials i de moltes eines virtuals que a penes si oculten el seu revers de control. Així, habitem una realitat de les aparences: aparentment escollim, aparentment ens comuniquem, aparentment estem fora de perill, gràcies a un espès entramat de dispositius socials. Però, inadvertidament cada dia, en complir el ritual de submissió que ha esdevingut el treball, el sistema educatiu, el sanitari, la cultura i l'oci, firmem un contracte silenciós:

Accepto la competitivitat com a base del nostre sistema, encara que sigui conscient que genera frustració i còlera en la immensa majoria de depredadors. Accepto que m'humiliïn i m'explotin a

condició que em permetin humiliar i explotar a qui ocupa un lloc inferior en la piràmide social [...].

Accepto que, en nom de la pau, la primera despesa dels estats sigui el de defensa [...]. Accepto que se'm presentin notícies negatives i aterrades del món cada dia, perquè així pugui apreciar fins a quin punt la nostra situació és normal.⁽³⁾

Òbviament, no firmar el contracte comporta diverses i creixents formes d'exclusió. Davant d'aquesta situació, la protesta es pot conduir sense problemes pels canals de l'aparença, renunciant a tota acció transformadora. Tot amb tot, si es vol fer real serà estigmatizada com a sectària, agressiva i violenta, amb independència dels mitjans i finalitats que esculli.

Del poder, el documental de Zaván, se centra precisament en aquest aspecte, el moment en què el poder mostra la seva verdadera naturalesa més enllà dels bells noms amb què vela i legitima el seu exercici. Aquest moment desvelat del poder es dona quan recorre a la violència de la repressió. Gènova, 2001, centenars de milers de manifestants protesten als carrers. No és un fet aïllat, abans la protesta havia mostrat la seva força creixent a

Seattle el 1999, a Praga el 2000 i comença a representar una possibilitat de canvi... Les autoritats blinden la ciutat, tanquen barris sencers, suspenen el tractat de Schengen per protegir la reunió dels vuit caps d'estat més poderosos. Segons fonts dels sindicats policials, es planteja deliberadament un escenari de violència extrema contra els manifestants, sense excloure la possibilitat d'alguna mort.⁽⁴⁾ La violència policial es desferma, tothom és colpejat, comencen a caure els ferits, centenars, alguns en estat de coma, la situació deriva ràpidament en un parany per als manifestants, fins a constituir segons Amnistia Internacional "la major violació de drets humans de la història d'Itàlia des de la Segona Guerra Mundial". Carlo Giuliani cau mort per dos trets al cap; posteriorment el comissari encausat va ser absolt. Aquesta mort, lluny de frenar la violència policial, sembla estimular-la i donar-li el seu veritable sentit, la repressió continua amb tota la seva força durant els dos dies següents. *Del poder* ens mostra aquest esdeveniment a partir d'un entramat de gravacions, en bona mesura material d'arxiu filmat pels mateixos activistes amb mitjans no professionals. La mirada que ens proposa és sovint una mirada silenciosa, imatges sense so, com observades a través d'una distància que paradoxalment apropa i permet veure-hi més enllà del vel de la imatge-notícia, deixant espai a l'equanimitat. Una equanimitat

que, en lloc de suavitzar la denúncia, n'augmenta la gravetat. *El que vam viure s'assemblava molt als mètodes de les dictadures sud-americanes dels anys setanta*, recorda el diputat alemany Hans-Christian Ströbele.⁽⁵⁾

El 27 de maig de 2011, la policia va intentar desallotjar de la plaça Catalunya de Barcelona el campament de ciutadans que estaven exercint el seu dret de reunió en un espai públic. Es va produir, a la nostra ciutat, un dels episodis de brutalitat policial millor documentats de la història recent. També va ser històric per l'efectiva, exemplar i contundent resposta no-violenta dels manifestants. Els ciutadans agredits van presentar una denúncia per l'abús policial, però el jutge va decidir arxivar el procés sense ni tan sols escoltar els qui van presentar la querrela. L'arxivament de la denúncia deixa en una gravíssima situació d'indefensió la totalitat de la ciutadania.

L'exili

Les formes d'exili són moltes, algunes ni tan sols comporten un desplaçament físic en l'espai, però sí la travessia d'un període del qual es desconeixen els veritables límits.

El Mahabharata ens planteja l'exili com un període d'extrema duresa, en el qual la mort està sempre present. I a la vegada la descoberta del seu revers: sortir de la parcel·la de poder que s'ostenta, ser desterrat de la ciutat per viure a la naturalesa representa, també, recuperar un contacte directe amb la vida, endinsar-se en la cerca del coneixement i del qüestionament radical de la realitat.

Un qüestionament que posa en joc la mateixa vida. Com en l'escena en la qual el dharma, sota la forma d'un llac, interroga els germans desterrats:

Què és més ràpid que el vent? El pensament.

Què podria cobrir la Terra? La foscor.

Dóna'm un exemple de desgràcia. La ignorància.

De verí. El desig.

Un exemple de derrota. La victòria.

Quin és el motiu del món? L'amor.

Què és el teu oposat? Jo mateix.

Què és la bogeria? El nostre camí oblidat.

I la revolta?, per què es revolten els homes?

Per trobar la bellesa, sigui en la vida o en la mort.

I què és inevitable per a tots nosaltres? La felicitat.

I quina és la major meravella?

Que cada dia la mort ens embat i vivim com si penséssim que som immortals.⁽⁶⁾

És la concepció dualista de la realitat, entre d'altres, la que aquí es posa en joc des de la seva mateixa arrel: l'oposat neix d'un mateix. És precisament d'aquest plec o tall del qual emergeix la noció o la il·lusió d'alteritat. Oblidar el seu origen és condició sine qua non per a l'exercici del poder: possessió, il·legalització i explotació de l'altre. Alteritat que atrapa fins i tot aquells que s'instal·len en el revers d'aquesta il·lusió.

No endinsar-se en el dualisme o bé recordar el seu origen implica també reconèixer l'ambivalència de tota experiència: la victòria és una forma de derrota, la realitat és real i irreal alhora...

Existeix també una *ambivalència en la natura i en els moviments socials. A través de l'anàlisi de certs arbres i plantes que contenen tant elements productius com destructius, qüestionarem certes tendències polítiques que redueixen el discurs a una dicotomia entre el bé i el mal.*⁽⁷⁾

El lament de la Terra

Però a la vegada, aquest joc manipulats del qual ens parlava el Mahabharata té també una lectura més enllà de l'enfrontament pel poder; una lectura més àmplia que ens planteja directament no el triomf d'uns sobre altres, sinó la supervivència de la humanitat i de la vida sobre la Terra.

He sentit el lament de la Terra. I què diu? Diu: Els homes s'han tornat arrogants, cada dia em produeixen noves ferides i són més i més nombrosos. Són violents, es deixen portar per pensaments de conquesta. Els homes imprudents em trepitgen. M'estremeixo i em pregunto: què faran, després?⁽⁸⁾

Aquesta violència sobre la natura no havia assolit mai una intensitat i extensió similar a la del capitalisme global, per al qual la natura és pura alteritat.

Solutions locales pour un désordre global, de Coline Serreau, se centra en un aspecte concret i decisiu d'aquesta violència: aquella que exerceix la —mai millor anomenada— *agricultura d'explo-tació intensiva* sobre la terra, sobre els agricultors, els productes i els seus consumidors. Ens recorda que el seu origen està estretament relacionat amb la tecnologia militar i sobretot amb una concepció de l'agricultura com a guerra i conquesta. Agricultors artesanals de diferents països (Ucraïna, França, el Marroc, Burkina Faso, l'Índia, el Brasil) ens parlen del caràcter femení de la terra i del seu treball, de la seva capacitat de generar comunitat i coneixement, enfront d'una concepció masculinista que la veu únicament com una font d'explo-tació i profit a curt termini, com un simple suport físic per als productes químics de fertilització, herbicides, pesticides...

La terra queda com un camp d'experimentació genètica guiada únicament per la cerca del benefici immediat, en el qual la tecnologia juga un paper d'utopia sinistra capaç d'ocultar virtualment

els cada cop més nombrosos deserts de terres empobrides o simplement enverinades.

I de nou en el rerefons hi trobem, com en el Mahabharata, la complexitat d'un rei cec i una reina que cobreix els seus ulls amb un vel. En aquest cas, la ceguesa i el partidisme d'uns governs dominats pels lligams de sang amb les grans multinacionals: centenars d'espècies vegetals, varietats de fruita, etc. són excloses dels catàlegs de llavors autoritzades, i el seu cultiu o comercialització esdevé il·legal, mentre que noves espècies transgèniques, l'impacte de les quals en el medi ambient i la salut a penes ha estat verificat, són ràpidament aprovades.

En un procés paral·lel al de la realitat política, el poder arriba a l'extrem d'il·legalitzar la realitat, amb la pretensió última de substituir-la. Una concepció que sembla emanar d'aquella visió d'Antonin Artaud que va escriure el 1947:

Cal reemplaçar, per tots els mitjans de l'activitat viable, la natura on sigui que pugui ser reemplaçada [...] per assolir per fi el regne de tots els falsos productes fabricats, de tots els innobles succedanis sintètics, on la bella i legítima naturalesa no tindrà

res a fer i haurà de cedir el seu lloc d'una vegada per totes i amb vergonya als triomfals productes de la substitució.⁽⁹⁾

Però el documental de Coline Serreau no vol aturar-se en el catastrofisme. Dóna la veu a pagesos, filòsofs i economistes que estan experimentant noves alternatives i denunciant les causes i les estratègies de l'actual crisi ecològica i política. Pierre Rabhi, Claude i Lydia Bourguignon, els treballadors sense terra del Brasil, Koko-pelli i Vandana Shiva a l'Índia, el Sr. Antoniets a Ucraïna... Els diferents entrevistats demostren que hi ha opcions, que una alternativa és possible. Estan responent, amb elements concrets, als reptes ecològics i, en general, a la crisi de la civilització que actualment estem travessant.⁽¹⁰⁾

La guerra

En el silenci sepulcral de l'alba, a les 5^h 29^m 45^s la zona muntanyosa de la Jornada del Muerto va ser submergida en el gegantí flaix d'una llum intensa, que l'home només havia vist en les estrelles. Julius Robert Oppenheimer, l'anomenat *pare* de la bomba atòmica per la seva participació en el projecte Manhattan, escriu: *Sabem que el món no tornarà mai més a ser el mateix;*

uns pocs van riure, altres van plorar, la majoria va romandre en silenci. Recordo aquestes línies del Baghavat Gita (Mahabharata) en què Vishnu diu: “Ara m’he convertit en la Mort, la destructora dels mons.”⁽¹¹⁾

El 1965 Peter Watkins realitza *The War Game* (La Bomba), sobre els efectes d’un atac nuclear al Regne Unit. En veure el film els responsables de la BBC, que havia produït el film, queden horroritzats davant de la seva contundència realista i política. Watkins denuncia amb tota la cruesa el crim contra la humanitat que representa l’escalada nuclear i les irrisòries mesures de protecció amb què pretenen tranquil·litzar la població. Les dades procedents de les explosions atòmiques al Japó o dels bombardejos massius sobre Alemanya al final de la Segona Guerra Mundial donen una mesura, a petita escala, de la magnitud del desastre. En l’escenari immediat de l’explosió s’afegeix la tragèdia de la repressió i el control policial d’una població majoritàriament abandonada a la seva sort. La BBC, saltant-se tots els seus codis interns i després de consultar amb alts càrrecs del Govern britànic, decideix bloquejar durant 20 anys la seva emissió. Passa el mateix amb el seu següent film, una al·legoria política que denuncia la repressió política i policial als Estats Units durant el període Nixon. *Punishment Park* (1970) tot

just dura 4 dies després de la seva estrena a Nova York, i mai més va arribar a emetre’s per televisió en aquest país.

Els seus següents treballs tornen a patir la marginalització mediàtica. La combinació d’un llenguatge cinematogràfic directe i innovador, la seva valentia i radicalitat en el tractament dels temes supera de bon tros el marge de *tolerància* de la indústria audiovisual. Finalment, el 1999 decideix realitzar —amb la producció del canal Arte— *La Commune* (París 1871). Watkins concep el seu rodatge i muntatge en oberta dissidència amb el que encertadament anomena la mo-

noforma: una gramàtica que la indústria audiovisual cinematogràfica i televisiva imposada a tots *els seus productes*, justificant-la amb criteris suposadament objectius i tècnics: públic, visibilitat, programació... La monoforma no només defineix el que el públic està capacitat per veure i els continguts que li interessin, sinó amb quina mena de *mirada* els ha de veure. Una mirada segrestada sota els efectes de la sobreestimulació visual, resultat d'un bombardeig ultraràpid d'imatges, efectes de so, veus, música, alternància frenètica de plans i moviments... *La monoforma en totes varietats està basada en la convicció que el públic és immadur, que necessita formes previsibles de representació per "atrapar-lo"; és a dir, manipular-lo. Per això molts professionals se senten còmodes amb la monoforma: la seva velocitat, el seu muntatge impactant i l'escassetat de temps/espai garanteixen que els espectadors no puguin reflexionar sobre el que està succeint.*⁽¹²⁾

El film *La Commune* representa una radical dissidència amb la monoforma. Opta pel blanc i negre, una durada propera a les 6 hores, un muntatge de plans llargs i pausats, absència de banda sonora, interpel·lacions directes a la càmera... El resultat, lluny de ser el *monument fetitxista* que canal Arte hagués acceptat sense cap problema, es converteix pel seu contingut, muntatge i vivència

col·lectiva del rodatge en una experiència que qüestiona no només l'oblit històric, sinó el paper dels mateixos mitjans en la construcció de la realitat.

El rodatge de *La Commune*, en la nau d'una antiga fàbrica, involucra més de 200 persones. La majoria no són actors professionals, sinó ciutadans que accepten participar en aquest projecte sobre un esdeveniment històric del qual la majoria desconeix els detalls, i se situen en el film segons les seves preferències i afinitats polítiques, de tal manera que història (1871) i realitat contemporània (1999) estan en diàleg constant. El rodatge, per si sol, comporta una experiència revolucionària que afecta profundament molts dels que hi van participar. Durant aquesta experiència no només descobreixen una part oblidada de la seva pròpia història, que el sistema educatiu francès tracta dissimuladament, sinó que viuen la seva radical actualitat. Així veiem col·lectius de treballadors, dones, migrants i persones sense papers debatre sobre les seves condicions actuals de treball, sobre l'ensenyament, els mitjans de comunicació... alhora, interpreten la seva lluita a les barricades d'aquell París de 1871, on assisteixen atònits a la mort dels seus antecessors, la massacre oblidada de més de 40.000 persones.

Estem travessant un període ombrívol en la història de la humanitat, en què la combinació del cinisme postmodern (que elimina el pensament crític i humanista del sistema educatiu), la creixent avarícia generada per la societat de consum, la catàstrofe humana, econòmica i ecològica que es manifesta en forma de globalització, l'augment massiu del sofriment i l'explotació de la població de l'anomenat tercer món, i la conformitat i la normalització adormidores provocades per l'audiovisualització sistemàtica del planeta han format, de manera sinèrgica, un món en què l'ètica, la moral, la col·lectivitat humana i el compromís (amb tot el que no sigui oportunisme) es consideren "antiquats". El malbaratament i l'explotació econòmica han esdevingut habituals, fins al punt que ho inculquem als nens. En un món com aquest, els esdeveniments de la primavera del 1871 a París representen (encara avui dia) la idea del compromís amb una lluita per un món millor i la necessitat d'algun tipus d'utopia social col·lectiva, tan necessària ara mateix com l'aire que respirem. D'aquí va sorgir la idea de fer una pel·lícula que mostrés aquest compromís.⁽¹³⁾

La Commune, lluny de l'èpica, obre també una reflexió sobre les dificultats de l'experiència revolucionària: el renaixement en el si de les velles estructures de poder o la tendència dels mitjans alternatius de reproduir els estàndards mediàtics, etc. Michel Foucault

a *L'esperit d'un món sense esperit*, parafrasejant un manifestant, recorda que no n'hi ha prou amb un canvi polític ni econòmic, s'ha de produir un ensorrament de l'esquema de valors que ha construït aquesta realitat i per damunt de tot hem de canviar nosaltres. *La nostra manera de ser, de relacionar-nos amb els altres, amb les coses, amb la natura, amb l'eternitat, ha de canviar totalment. Només serà una revolució de debò si fem aquest canvi radical en la nostra experiència.*⁽¹⁴⁾

Durant el 2011, de Tunísia a Toronto, del Caire a Barcelona, el món veu aparèixer l'emergència de moviments descentralitzats i autònoms de protesta. Si aquestes insurreccions populars ens ensenyen alguna cosa és que les revolucions no són esdeveniments aïllats, que conclouen amb el derrocament d'un govern o la presa del poder, sinó processos complexos que comparteixen objectius comuns.⁽¹⁵⁾ Així, veiem el fracàs de les barreres mediàtiques, policials i culturals que s'han construït entre els pobles. Totes aquestes protestes tenen alguna cosa en comú: el desig de llibertat i d'una vida digna, el reuig a una desrealitat que ens oculta i segresta la vida.

Hores abans de morir, Dimitris va pagar el lloguer de l'apartament on vivia, sol. Després va agafar el metro fins a Sintagma i es va dis-

parar un tret, amb una nota a la butxaca: *Em dic Dimitris Christoulas, sóc un jubilat. No puc viure en aquestes condicions. Em nego a buscar menjar a les escombraries. Per això he decidit posar fi a la meua vida [...]. Crec que els joves sense futur algun dia prendran les armes i a la plaça Sintagma d'Atenes [la mateixa on va acabar amb la seva vida] penjaran tots els qui van traïr aquest país.*⁽¹⁶⁾
4 d'abril de 2012

En el relat del Mahabharata, el camí de la guerra es fa inevitable quan els que ostenten el poder decideixen no concedir ni l'espai d'una agulla als desterrats. Quan les condicions per a la vida són negades, quan la il·lusió del poder posseeix i encega aquells que creuen ostentar-lo.

- *S'ha fet tot el possible per evitar la guerra? Absolutament tot? Es pot evitar?*
- *Puc dir-te que no podràs escollir entre la pau i la guerra.*
- *Quina serà la meua elecció?*
- *Entre una guerra o una altra.*
- *Aquesta altra guerra, on tindrà lloc? En un camp de batalla o en el meu cor?*
- *No hi veig la diferència.*⁽¹⁷⁾

No és casual recordar ara una vella història persa en la qual Peter Brook va basar un espectacle.⁽¹⁸⁾ 30 ocells escolten un dia parlar del Simurgh, per a uns aquesta misteriosa paraula significa el Poder mateix, per a altres és el sentit oblidat de la Veritat, no ho saben exactament... però s'hi senten irresistiblement atrets, com en la foscor les papallones nocturnes ho són per la llum d'una espelma. Així que decideixen iniciar aquest llarg i difícil viatge a través de la foscor sense durada precisa, ple de perills i encontres, en què travessen les valls del dubte, de l'amor, de l'astorament i la mort... per descobrir al final d'aquest camí que Simurgh són ells mateixos (Simurgh en persa significa 30 ocells).

abu ali

Nota:

De l'oblit, i el que aquesta paraula evoca, ha estat possible gràcies a la inspiració de Jean-Claude Carrière. Igualment hem d'agrair molt especialment la col·laboració i les idees de Patrick Watkins i de Toni Cots.

- 1 *The Great History of Mankind*, Jean-Claude Carrière, 1989.
- 2 *El Mahabharata*, en versió de Peter Brook i Jean-Claude Carrière, 1989.
- 3 *Le Contrat*, Anònim a la Xarxa, 2003.
- 4 *El atropello de Génova*, Rafael Poch, 2012.
- 5 *Ibidem*.
- 6 Vegeu nota 2.
- 7 De la intervenció de Alfred Decker *Urban Rhizomes* a *Oblit _ ovni* 2012
- 8 *Pour en finir avec le jugement de dieu*, Antonin Artaud, 1947.
- 9 *Solutions locales pour un désordre global*, Coline Serreau, França, 2009.
- 10 Julius Robert Oppenheimer:
http://en.wikipedia.org/wiki/J._Robert_Oppenheimer.
- 11 Peter Watkins: <http://blogs.macba.cat/peterwatkins>.
- 12 Peter Watkins: <http://pwatkins.mnsi.net/commune.htm>.
- 13 Peter Watkins: <http://blogs.macba.cat/peterwatkins>.
- 14 *L'esprit d'un monde sans esprit*, Michel Foucault, 1979.
- 15 De la intervenció de Jérôme Roos *Roarmag.org* a *Oblit _ ovni* 2012
- 16 Podeu llegir la nota íntegra de Dimitris Christoulas, de 4 d'abril de 2012, a:
http://es.wikipedia.org/wiki/Dimitris_Christoulas.
- 17 Vegeu nota 2.
- 18 *Mantiq al Tayr* [El llenguatge dels ocells o la conferència dels ocells], Farid Uddin Attar, Pèrsia, segle XI.

Oblit

[programació ovni 2012]

A black and white, blurred photograph of a person in a boat, likely a rowing team, with oars visible. The image is out of focus, creating a sense of motion and depth.

DIMARTS 8 DE MAIG
HALL I AUDITORI:
PROJECCIÓ SIMULTÀNIA

20:30 h,
programa d'inauguració:

Oblit intro (70 min)

DIMECRES 9 DE MAIG

HALL I AUDITORI: PROJECCIÓ SIMULTÀNIA,
DE 19 A 24 H

19:00 h

**Entorn del Mahabarata, conversa
amb Jean-Claude Carrière, 30 min**
Abu-Ali, Toni Cots, Stefano Casella,
França-Catalunya, 2012

"El Mahabharata apareix com el gran poema de
l'oblit; l'oblit de l'origen."

19:30 h

The Mahabharata, primera part:
La partida de daus, 98 min. Peter Brook,
guió de Jean-Claude Carrière, 318 min,
Regne Unit-França, 1989

El Mahabharata és un dels grans llibres de la huma-
nitat. Escrit en sànscrit, és el poema més extens que
mai s'hagi compost; té unes quinze vegades la longi-
tud de la Bíblia.

'Maha' en sànscrit significa "gran" o "complet"
i 'bharata' és el nom d'un personatge llegendari
i el de la seva família o clan. Així, el títol pot ser
entès com "La gran història dels Bharatas".
Però en un sentit ampli 'bharata' significa
"hindú" i per extensió "home", de manera que
'mahabharata' es podria traduir com "La gran
història de la humanitat".

D'acord amb la majoria dels estudiosos, els esdeveniments narrats en el Mahabharata tenen probablement una font històrica. Uns altres sostenen que la interpretació correcta del poema es troba en l'àmbit del mite. Finalment, altres assenyalen que la seva importància és la dels llibres d'ensenyament: política, social, moral i religiosa. I així veuen el Mahabharata com un tractat d'iniciació en l'art del bon govern.

"Pel que fa a nosaltres, aquest immens poema, que flueix amb la majestuositat d'un gran riu, té la riquesa inesgotable que desafia tota anàlisi estructural, temàtica, històrica o psicològica. Les seves portes s'obren constantment a altres portes que condueixen a d'altres. No és possible tancar-lo. Les capes de subtextos, de vegades contradictòries, en segueixen d'altres i s'entreteixeixen sense perdre el tema central. El tema és una amenaça: vivim en un temps de destrucció; tot apunta en la mateixa direcció. Es pot evitar aquesta destrucció?" Peter Brook i Jean-Claude Carrière

En l'entrevista que vam gravar amb Carrière, aquest ens va assenyalar un aspecte més, la visió del Mahabharata com un gran poema sobre l'oblit. La humanitat sembla oblidar constantment la font de la seva veritable naturalesa.

Aquesta primera part, *La partida de daus* ens mostra el progressiu enfrontament pel poder entre dos bàndols, un d'ells clarament més proper a la noció de

dharma, mentre que l'altre tot just es preocupa per respectar-lo. Per evitar el conflicte directe es disputa una partida de daus, però la partida està trucada; el poder sempre fa trampa.

21:15 h

Master Plan. About the power of Google, 3 min

Ozan Halici, Jürgen Mayer, Alemanya, 2007

Google és el cercador més poderós a Internet. Des de els seus inicis, els diners no eren l'important per als seus fundadors; ells "volien fer del món un lloc millor".

21:20 h

Lord of the Rings, 6 min

St01en Collective out of SF Bay area, EUA, 2011

Lliure interpretació del clàssic *El Senyor dels Anells*, reconvertit en *La germandat de l'anell del lliure comerç*. En els consells de direcció de tot el món, les grans multinacionals conspiren per crear un pla mestre que ho controli tot. El "lliure comerç" faria possible l'explotació de la naturalesa i la dominació de tota forma de vida.

21:30 h

Le Contrat, 9 min

Anònim a la Xarxa, França, 2003

El contracte el signem cada matí... El sistema instituït en el nostre món "lliure" reposa sobre una mena de contracte aprovat per cadascun de nosaltres. El

signem cada matí: "Accepto la competitivitat com a base del nostre sistema, encara que sigui conscient que genera frustració i còlera en la immensa majoria de depredadors. Accepto que m'humiliïn i m'explotin a condició que em permetin humiliar i explotar a qui ocupa un lloc inferior en la piràmide social [...]."

21:40 h

Amb col·laboració amb BccN Festival (www.bccn.cc)

Del poder, 72 min

Zaván, Espanya, 2011

El 2001 l'enfrontament entre l'Estat i els moviments socials va deixar veure la veritable naturalesa del poder. La repressió policial va ser la resposta a la protesta més multitudinària que s'havia viscut fins al moment. Tres-cents mil manifestants van veure de front el costat més violent de la democràcia.

A partir d'imatges d'aquests esdeveniments, procedents de les fonts més diverses, es reflexiona de manera general sobre la democràcia, el poder i els seus símbols, el paper dels mitjans de comunicació, la violència... Ahhora, es planteja una reflexió sobre el llenguatge cinematogràfic i les seves possibilitats.

DIJOURS 10 DE MAIG

HALL I AUDITORI: PROJECCIÓ SIMULTÀNIA,
DE 19 A 24 H

19:00 h

Hall: intervenció

Urban Rhizomes,

Alfred Decker (www.permacultura-bcn.org)

Urban Rhizomes se centra en l'ambivalència de la natura i els moviments socials. A través d'una anàlisi de certs arbres i plantes que contenen tant elements productius com destructius, qüestionarem certes tendències polítiques que redueixen el discurs a una dicotomia entre el bé i el mal. Podem aprendre de les forces de la natura i utilitzar-les per construir el món en què ens agradaria viure avui, sense esperar que el col·lapse ens colpegi amb tota la seva força.

19:30 h

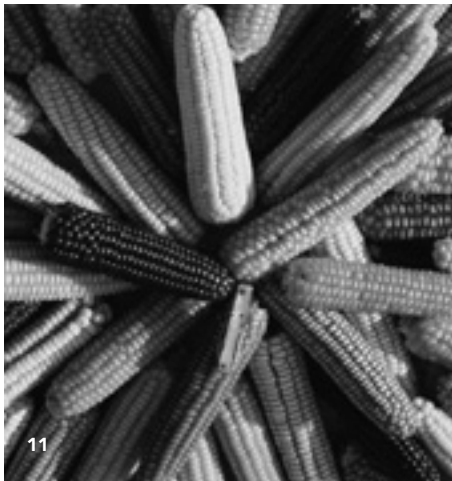
The Mahabharata, segona part:

El desterrament, 105 min

Peter Brook, guió de Jean-Claude Carrière,
318 min, Regne Unit-França, 1989

Enganyats pel poder i humiliats per la supèrbia dels qui ara el posseeixen, els Pandava tot i encarnar una voluntat de justícia es veuen forçats a l'exili. Han d'afrontar 12 anys d'ocultació en els boscos i un any més en el qual han de continuar vivint d'amagat, sense ser descoberts.

El Mahabharata ens planteja aquest desterrament

com un període d'extrema duresa, en què la mort està sempre present i, alhora, el descobriment del seu revers. Sortir del palau, deixar la ciutat per viure en la natura representa també recuperar un contacte directe amb la vida, endinsar-se en la recerca del coneixement, iniciar un procés de neteja i enfortir la unió entre els germans. No obstant això, aquest enforti-

ment sembla portar de nou cap a la guerra. Aquesta part finalitza amb les famoses reflexions del *Baghavat Gita*, en les quals Krishna resol els dubtes d'Arjuna.

21:15 h

Pour en finir avec le jugement de dieu

[extracte], 5 min

Antonin Artaud, França, 1947

"Perquè cal produir, cal, per tots els mitjans de l'activitat viable, reemplaçar la naturalesa on sigui que pugui ser reemplaçada, cal trobar un camp més gran per a la inèrcia humana. Cal que l'obrer tingui alguna cosa de què ocupar-se, cal que es creïn nous camps d'activitat on s'alçarà per fi el regne de tots els falsos productes fabricats, de tots els innobles succedanis sintètics, on la bella i legítima naturalesa no tindrà res a fer i haurà de cedir el seu lloc d'una vegada per totes i amb vergonya als triomfals productes de la substitució."
Antonin Artaud

21:20 h

Solutions locales pour un désordre global, 112 min

Coline Serreau, França, 2009

Ja s'han fet pel·lícules catastrofistes que han donat la veu d'alarma i que han complert el seu propòsit. Ara ha arribat el moment de demostrar que hi ha solucions i donar veu als camperols, filòsofs i economistes que estan inventant i experimentant noves alternatives i que expliquen per què la nostra societat

està immersa en les actuals crisis ecològiques, econòmiques i polítiques. Pierre Rabhi, Claude i Lydia Bourguignon, els treballadors sense terra del Brasil, Kokopelli i Vandana Shiva a l'Índia, el Sr. Antoniets a Ucraïna... Els diferents entrevistats demostren que hi ha opcions, que una alternativa és possible. S'està responent, amb elements concrets, als reptes ecològics i, en general, a la crisi de la civilització que actualment estem travessant.

DIVENDRES 11 DE MAIG

HALL I AUDITORI: PROJECCIÓ SIMULTÀNIA,
DE 18 A 24 H

18:00 h

Float Like a Butterfly, Sting Like a Bee, 3 min
James Ihezue, EUA, 1967

Flota com una papallona, pica com una vespa. En plena guerra del Vietnam, amb tots els tambors mediàtics llançant la guerra i el patriotisme, Cassius Clay adopta el nom de Mohammed Ali, es nega a anar a la guerra i a ser utilitzat en activitats de propaganda. Paga per aquest fet el preu de ser desposseït del títol mundial dels pesos pesats i d'afrontar pena de presó. "No, jo no penso fer 10.000 km per assassinar un altre poble i ajudar els amos blancs a dominar la gent de color a tot el món."

18:05 h

The Mahabharata, tercera part: *La guerra*, 95 min
Peter Brook, guió de Jean-Claude Carrière,
Regne Unit-França, 1989

Després de les reflexions del *Baghavat Gita*, s'inicia la guerra. Una tragèdia que enfronta germans contra germans, famílies senceres, gent de valor contra gent de valor. Una guerra de conseqüències devastadores en la qual no sols està en joc la supervivència d'un dels bàndols sinó la continuïtat de la vida mateixa sobre el planeta: "fins les herbes tremolen de por". Un enfrontament en el qual no dubten a fer servir les

armes definitives. El propi Vishnu exclama: "Ara m'he convertit en la Mort, la destructora dels mons." Una guerra que en paral·lel es lliura a l'interior de cada ésser humà.

20:00 h

Now I become Death, the Destroyer of the Worlds, 10 min
Serious Remix, No-Zona, 2012

5, 4, 3, 2, 1... En el silenci sepulcral de l'alba, a les 5 h 29 m 45 s, la primera bomba atòmica va esclatar en una zona del desert de Nou Mèxic coneguda com la Jornada del Mort. "Sabem que el món no tornarà mai més a ser el mateix; uns pocs van riure, altres van plorar, la majoria va romandre en silenci. Recordo aquestes línies del *Baghavat Gita (Mahabharata)* en què Vishnu diu: 'Ara m'he convertit en la Mort, la destructora dels mons.'" Oppenheimer (director del projecte Manhattan de recerca atòmica)

20:20 h

La Commune (Paris 1871), primera part, 120 min
Peter Watkins, 345 min, França, 1999

Presentació pel col·lectiu Rebond pour la Commune i Patrick Watkins

"Estem travessant un període ombrívol en la història de la humanitat, en què la combinació del cinisme postmodern (que elimina el pensament crític i humanista del sistema educatiu); la creixent avarícia gene-

rada per la societat de consum, la catàstrofe humana, econòmica i ecològica que es manifesta en forma de globalització, l'augment massiu del sofriment i l'explotació de la població de l'anomenat tercer món, i la conformitat i la normalització adormidores provocades per l'*audiovisualització* sistemàtica del planeta han format, de manera sinèrgica, un món en què l'ètica, la moral, la col·lectivitat humana i el compromís (amb tot el que no sigui oportunisme) es consideren 'antiquats'. El malbaratament i l'explotació econòmica s'han convertit en l'habitual, fins al punt que ho inculquem als nens. En un món com aquest, els esdeveniments de la primavera del 1871 a París representen (encara avui dia) la idea del compromís amb una lluita per un món millor i la necessitat d'algun tipus d'utopia social col·lectiva, tan necessària ara mateix com l'aire que respirem. D'aquí va sorgir la idea de fer una pel·lícula que mostrés aquest compromís."

22:20 h

HALL: intervenció i debat
Roar_ Revolution as a Co-Creative Process
(La revolució com a procés cocreatiu)
Jérôme Roos (www.roarmag.org)

Si alguna cosa hem après de les revoltes de 2011 és que les revolucions no són només esdeveniments singulars —com enderrocar un tirà o prendre el poder—, sinó que són processos complexos i a llarg termini que es desenvolupen al llarg de molts anys o fins i tot dècades. Més enllà de l'eliminació d'un govern,

també suposen la transformació estructural de les institucions polítiques i socials, les normes i els valors, la consciència humana i l'acció col·lectiva. Per la seva pròpia naturalesa, les revolucions d'aquest tipus són processos socials i col·laboratius.

En aquesta presentació, analitzaré les revoltes de 2011-2012 des del punt de vista de la "resistència en xarxa" per qüestionar com i per què, en aquests temps de crisi, estan sorgint sobtadament moviments de protesta descentralitzats i sense líders a tot el món, des de Tunísia a Toronto. A través d'una visió global de l'onada revolucionària actual, intentaré mostrar que aquestes revoltes tenen un origen comú (un sistema capitalista mundial ja caduc) i també que la similitud de les seves tàctiques revolucionàries pot ser un indicatiu del món que ens espera.

Per acabar, mostraré un vídeo, que es projectarà per primera vegada, d'un discurs de l'heroi de la resistència grega Manolis Glezos dirigit al moviment espanyol.

DISSABTE 12 DE MAIG

HALL I AUDITORI: PROJECCIÓ SIMULTÀNIA, DE 18 A 24 H

18:00 h

Erhal / Vés-te'n. Diari de la plaça Tahrir, 55 min
Marc Almodóvar, Egipte-Catalunya, 2011

25 de gener de 2011. La caiguda de Ben Ali a Tunísia, el 14 de gener de 2011, obre una esclatxa d'esperança al món àrab. Tots els ulls miren cap a Egipte, on grups en solidaritat amb el jove alexandrí Khaled Saïd, assassinat per la policia, convoquen els egipcis a sortir al carrer contra el règim. La data escollida és el 25 de gener, Dia Nacional de la Policia, vista com un dels pilars d'un sistema sostingut durant dècades al país i governat per Mohammed Hosny Mubarak, amb el suport occidental. El poble, tot reclamant llibertat i justícia social, trenca la barrera de la por, surt al carrer i inicia una revolta que sacsejarà el món sencer. *Erhal / Vés-te'n* és la crònica des de dins dels 18 dies de lluita que van fer caure un dels dictadors més estables del Pròxim Orient.

18:55 h

Manipulación mediática.
El Cairo, 17-12-2011, 3 min
Anònim a la Xarxa, 2011

L'exèrcit reprimeix brutalment la manifestació del 17-12-2011. Les imatges de fonts independents mostren amb tota la crueta aquesta repressió assassina. A

continuació la notícia mediàtica ens proposa una visió suposadament "equilibrada".

19:00 h

London "I don't call it rioting, I call it an insurrection", 5 min
BBC, Regne Unit, 2011

Entrevista sobre els esdeveniments de Londres del 2011, amb l'escriptor i veí Darcus Howe: "Una mica de respecte per a un vell afrocaribeny! No, no, això no és un disturbi, és una insurrecció, la insurrecció de la gent, és el que està passant també a Síria, a Liverpool, a Haití, a Trinidad. És la naturalesa del moment històric."

19:05 h

27 de maig de 2011, plaça Catalunya, 4 min
Catalunya, 2011

El 27 de maig de 2011, la policia va intentar desallotjar de plaça Catalunya (Barcelona) l'acampada de ciutadans que estaven exercint el seu dret de reunió en un espai públic. Es va produir a Barcelona un dels episodis de brutalitat policial més ben documentats de la història recent. També va ser històric per l'efectiva, exemplar i contundent resposta no violenta dels manifestants. Els ciutadans agredits van presentar una denúncia per l'abús policial, però el jutge va decidir arxivar el procés sense ni tan sols escoltar els qui van presentar la querella. L'arxivament de la denúncia deixa en una gravíssima situació d'indefensió totes les persones denunciants, així com la totalitat de la

ciutadania, ja que deixa impunes els gravíssims fets succeïts aquell 27 de maig.

Aquest arxivament genera un perillós precedent similar a la impunitat existent a Espanya en el règim de la dictadura. #SOS27M Contra la impunitat policial. La crida a la comunitat internacional.

19:10 h

Entrevista a Eduardo Galeano, 11 min
15Mbcn.tv, Catalunya, 2011

Entrevista a Eduardo Galeano, present a l'assemblea de l'Acampadabcn el 23 de maig de 2011. "Hi ha un món diferent bategant a la panxa d'aquest, diferent i d'aparició difícil. No és fàcil que neixi, però sí que és segur que està bategant en aquest món, que és, i jo ho reconec en aquestes manifestacions espontànies, la de plaça Catalunya, la de la Puerta del Sol, a Madrid [...] i alguns em pregunten, 'I bé, què passarà? I després? I què en serà, d'això?', i jo simplement contesto amb el que neix de la meua pròpia experiència, dic: 'Bé... res... no sé que passarà, i tampoc m'importa gaire... m'importa el que està passant, m'importa el temps que és, el que aquest temps és, el que anuncia sobre un altre possible temps que serà, però el que serà després no ho sé. És com si cada vegada que visc una experiència d'amor, a fons, de debò, em preguntés sobre el que passarà.'

19:20 h

La Commune (Paris 1871), segona part, 120 min
Peter Watkins, 345 min, França, 1999

21:30 h

HALL:

**Intervenció i debat entorn de la Comuna
i la seva actualitat**

Rebond pour la Commune i Patrick Watkins
www.rebond.org

La història de Rebond es remunta al 8 de gener de
l'any 2000, quan uns cinquanta "actors" i tècnics de
cinema es van reunir per preparar un primer cap de
setmana d'experimentació a la Casa Popular de Mon-
treuil, els dies 11 i 12 de març i sota el títol: "Rebound
- média et immédiat".

DIUMENGE 13 DE MAIG

HALL I AUDITORI: PROJECCIÓ SIMULTÀNIA,
DE 18 A 24 H

18:00 h

Hall: projecció comentada

Dos Tahrir: llums al Caire, ombres a Bagdad, GRECS & OVQ

El Grup de Recerca sobre Exclusió i Control Social (GRECS) i l'Observatori de la Vida Quotidiana (OVQ), que col·laboren en la investigació "Plazas fuertes: el latido político del corazón de la ciudad", proposen una projecció comentada i un taller monogràfic construïts sobre la base d'un recorregut documental per l'aparent món de llibertat informativa que ofereix Internet.

En el convuls context social àrab de l'any 2011, la Xarxa es va revelar com una de les eines crucials per a la circulació d'informació sobre les revoltes populars en els diferents països de la regió. Si un any després ens proposem recuperar els rastres d'aquelles revoltes, teclejant simples paraules clau en un motor de cerca, ens enfrontem amb milions de possibilitats. Però més enllà de l'allau de resultats, quin tipus d'informació en podem obtenir en aquest magma sorollós i incontrollable?

Proposem una reflexió sobre els processos de construcció de la memòria col·lectiva a partir d'una recerca

centrada en dues revoltes que es van produir gairebé simultàniament: la mediàtica revolució de la plaça de Tahrir al Caire, i la silenciada revolta a la plaça de Tahrir de Bagdad. D'Egipte a l'Iraq, aquest doble recorregut permetrà experimentar la potencial autonomia de l'univers virtual-tant les seves virtuts com les seves restriccions-com a font informativa al marge dels mass media, així com les limitacions que presenta la Xarxa com a escenari de i per al conflicte social.

GRECS (Grup de Recerca sobre Exclusió i Control Socials) és una agrupació interdisciplinària i internacional d'investigadors que promou una reflexió crítica al voltant de les qüestions d'exclusió i control social, amb seu a la Universitat de Barcelona. <http://www.ub.edu/grecs/>

OVQ (Observatori de la Vida Quotidiana) és una organització assembleària formada per investigadors socials i professionals de les arts visuals que elabora investigacions sobre aspectes diversos de la vida social contemporània al carrer. <http://www.ovq.cat>

19:35 h

Sembrando sueños, 6 min **Elio González, Espanya, 2011**

"Si has construït un castell en l'aire, no has perdut el temps, és aquí on ha d'estar. Ara has de construir els fonaments sota ell". George Bernard Shaw.
Algunes de les situacions que han succeït a la Puerta

del Sol: "Aquestes en són només algunes, que he volgut guardar-me a la retina. Amb tot el respecte cap a les persones que conseqüentment s'han reunit durant dies al voltant d'aquesta plaça, i per a Antonio, aquest bombarder de la paraula que comparteix la seva indignació amb els presents."

19:40 h

La Barcelona que no se ve, la que se esconde [extracte], 10 min **Blanca Isabel Cardoso, Enrico Missana, Fatima Kamal, Marta Corti, Marta Cortiona (Captura Raval), Espanya, 2004**

"A mi em sembla que els polítics no han llegit cap història, ni moderna ni antiga. Les situacions es repeteixen per moltes pistoles que tinguin, la revolució es tornarà a repetir, perquè tornarà a ser necessària. Que parin compte els caps mundials, assassins... Aquesta és una Barcelona que no es veu, que s'amaga."

19:50 h

Phi, 15 min **Jessica Mautner, Grècia-Regne Unit, 2011**

Un muntatge provocatiu amb imatges de testimonis presencials als carrers d'Atenes, provinents de YouTube, és utilitzat per Jessica com a base per a una banda sonora realitzada a partir dels sons "ph" i "p", creant així una resposta personal a un esdeveniment mediàtic, així com una visió més enllà/més ençà del so ambient de les manifestacions i les sirenes. La

l·letra grega Phi representa l'anomenada "proporció àuria", un ideal sense fi. Amb l'acompanyament vocal d'aquest so, la banda sonora del vídeo posa de rel·leu el concepte de moviment constant en el context d'acció directa i canvi social, així com el seu costat fosc: la doctrina de l'Estat d'incessant progrés lineal i "civilització".

20:05 h

La Commune (Paris 1871), tercera part, 120 min
Peter Watkins, 345 min, França, 1999

Debat entorn de La Commune

Répond pour la Commune i Patrick Watkins

TALLERS
SALA MIRADOR (4ª PLANTA)

ALGO QUE GRITAR AL MUNDO
ALGO QUE NO SEGUIR CALLANDO
QUE LIBRE NACE EL SER HUMANO
Y AL MOMENTO SOMOS TODOS ESCLAVOS

MÁS QUE LOS ACTOS DE LOS MALOS,
ME TERRORIZA LA INDIFERENCIA DE LOS

DIVENDRES 11 DE MAIG

D'11 A 14 H

Roar (Jérôme Roos)

La revolució com a procés cocreatiu

www.roarmag.org

Si alguna cosa hem après de les revoltes de 2011 és que les revolucions no són només esdeveniments singulars —com enderrocar un tirà o prendre el poder—, sinó que són processos complexos i a llarg termini que es desenvolupen al llarg de molts anys o fins i tot dècades. Més enllà de l'eliminació d'un govern, també suposen la transformació estructural de les institucions polítiques i socials, les normes i els valors, la consciència humana i l'acció col·lectiva. Per la seva pròpia naturalesa, les revolucions d'aquest tipus són processos socials i col·laboratius.

DISSABTE 12 DE MAIG

D'11 A 14 H

Rebond pour la Commune

La Commune

www.rebond.org

Trobada amb Patrick Watkins i el col·lectiu Rebond pour la Commune, nascut arran de l'experiència viscuda per la realització del film *La Commune*. La trobada entre aquest col·lectiu i altres col·lectius de la nostra ciutat girarà entorn d'aquest film, i a la seva lectura contemporània.

DIUMENGE 13 DE MAIG

D'11 A 14 H

GRECS i OVQ

www.ub.edu/grecs

www.ovq.cat

Dos Tahrir: llums al Caire, ombres a Bagdad

En el convuls context social àrab de l'any 2011, la Xarxa es va revelar com una de les eines crucials per a la circulació d'informació sobre les revoltes populars en els diferents països de la regió. Si un any després ens proposem recuperar els rastres d'aquelles revoltes, teclant simples paraules clau en un motor de cerca, ens enfrontem amb milions de possibilitats. Però més enllà de l'allau de resultats, quin tipus d'informació en podem obtenir en aquest magma sorollós i incontrolable?

Un taller monogràfic construït sobre la base d'un recorregut documental per l'aparent món de llibertat informativa que ofereix Internet.

De 16 a 18 h

Alfred Decker

Urban Rhizomes

www.permacultura-bcn.org

Urban Rhizomes és un taller centrat en l'ambivalència de la natura i els moviments socials. A través d'una anàlisi de certs arbres i plantes que contenen tant elements productius com destructius, qüestionarem certes tendències polítiques que redueixen el discurs a una dicotomia entre el bé i el mal. Podem aprendre de les forces de la natura i utilitzar-les per construir el món en què ens agradaria viure avui, sense esperar que el col·lapse ens colpegi amb tota la seva força.

17

ALTRES PROJECTES INCLOSOS ALS ARXIUS
Consultables a partir de maig de 2012

Al-Madina (la ciudad), 14 min
Gonzalo Ballester, Espanya, 2011

Va viatjar cap a una altra terra amb un altre mar, amb la certesa de trobar una ciutat millor, però no sabia que la seva ciutat viatjava amb ell.

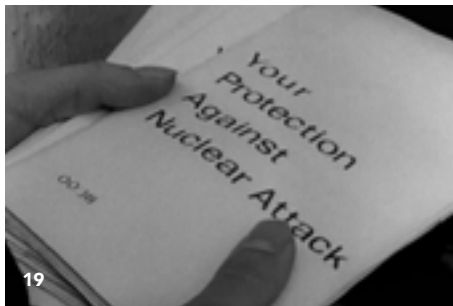
A Tale of Two Cities (1946), 10 min
The War Department, vídeo 301, EUA, 1946

Documental de propaganda dels Arxius del Centre de Pare Lorentz, del Museu Biblioteca Franklin D. Roosevelt i el Museu Presidencial. El vídeo mostra la destrucció d'Hiroshima i Nagasaki.

La Bombe (The War Game), 48 min
Peter Waktins, Regne Unit, 1965

"A finals de 1964 el recentment elegit govern laborista de Harold Wilson ja havia trencat la seva promesa electoral de desarmar Gran Bretanya unilateralment, i estava, de fet, desenvolupant un programa a gran escala d'armes nuclears, tot i l'enorme protesta popular. La televisió britànica de l'època es mostrava bastant reticent a tractar el tema de la carrera armamentística, i hi havia un silenci significatiu sobre els efectes de les armes nuclears, un tema del que la gran majoria del públic no tenia gens d'informació. Per tant, vaig proposar a la BBC fer una pel·lícula que mostrés els possibles efectes d'un atac nuclear a la Gran Bretanya durant un esclat bèl·lic entre l'OTAN i la URSS."

Quan la BBC va veure la pel·lícula va entrar en pànic i van sol·licitar assessorament al govern abans d'eme-

tre-la. Posteriorment ho negarien, però la trista veritat és que el 24 de setembre de 1965, contravenint la seva pròpia Carta d'Independència, la BBC va organitzar una projecció secreta de *The War Game* per a alts càrrecs del Ministeri de l'Interior, el Ministeri de Defensa, de Correus i Telecomunicacions, un representant de de l'Estat Major Militar, i Sir Burke Trend, aleshores secretari del Gabinet de Harold Wilson. Unes sis setmanes més tard, la BBC va anunciar que no emetrien la pel·lícula i van negar que la seva decisió tingués res a veure amb la projecció secreta per al govern.

Carrière, 250 metros, 90 min
Juan Carlos Rulfo, Mèxic, 2011

Carrière, 250 metres és una pel·lícula d'amor, nostàlgia i retrobament amb les històries de la vida. Jean-Claude Carrière, reconegut escriptor, guionista, crític, viatger, místic, conta contes, espòs i pare, busca la millor forma de compartir la seva vida amb les seves filles: Kiara, de sis anys, i Iris, de quaranta-vuit. En un determinat moment, ha pres la decisió de resumir la seva existència. Un documental que ens acosta la figura d'aquest fidel col·laborador de Luis Buñuel, autor de més de cent guions per al cinema i recentment condecorat amb l'Ordre de les Lletres i les Arts d'Espanya.

Culloden, 75 min
Peter Waktins, Regne Unit, 1964

En el seu primer treball per a la BBC, Watkins realitza una reconstrucció històrica de l'última batalla lliurada en terra britànica i la consegüent destrucció dels clans de les Terres Altes d'Escòcia, després de la revolta dels Jacobites l'any 1745. Lloada per la crítica pel seu realisme gràfic i el seu estil *cinema-verité*, la pel·lícula va ser utilitzada fins i tot per l'exèrcit americà en els seus cursos d'història militar.

D'amore si vive, 100 min
Silvano Agosti, Itàlia, 1982

– Per què creus que els adults tracten així els nens, com si fossin ximples?
– Perquè els grans creuen que els nens no sabem fer res.
– I no és així?

– Quan volen, els nens són superiors als adults, perquè tenen una altra manera de pensar. Imaginen les coses més boniques, més pures. Però els grans tenen malícia... Com tu.

Debtocracy, 64 min

Katerina Kitidi , Ari Hatzistefanou, Grècia, 2011

Debtocràcia és un documental que cerca les causes de la crisi i del deute a Grècia i que proposa solucions que el Govern i els mitjans de comunicació dominants oculten.

The Diary of an Unknown Soldier, 17 min

Peter Waktins, Regne Unit, 1959

En *El diari d'un soldat desconegut*, Watkins va iniciar un estil de direcció que ha desenvolupat i amb el qual ha continuat experimentant en totes les seves pel·lícules professionals. Watkins es va negar a veure's limitat per les convencions cinematogràfiques i, en aquest film, va alliberar la càmera de les limitacions d'un punt fix de visió i la va forçar a prendre part en l'acció per poder crear efectes sorprenentment realistes, gairebé com de noticiari, involucrant així els espectadors en els esdeveniments que estaven veient. *El diari d'un soldat desconegut*, però, no està limitat estrictament a tècniques realistes. Conté una barreja curiosa, gairebé ambigua, d'estil documental i expressionisme, i un sospita que les limitacions econòmiques i físiques a les quals s'enfrontava Watkins per problemes d'equip i de localització van jugar un paper fonamental en aquest enfocament.

Españistán, de la burbuja inmobiliaria a la crisis, 6 min

Aleix Saló, Espanya, 2011

Video introductor del còmic *Españistán*, on s'explica el recorregut que ha portat Espanya de la bombolla immobiliària a la crisi econòmica.

Les Esprits meurent aussi, 45 min

Bakary Sanon, Burkina Faso, 2012

L'any 2010 es van complir els 50 anys de la independència de la majoria dels Estats d'Àfrica de l'Oest. En les diferents capitals l'esdeveniment va ser celebrat amb gran pompa per oficials i funcionaris. El 2011 va estar marcat pels conflictes polítics a Costa d'Ivori, que es va saldar amb l'arrest del president Laurent Gbagbo, per la intervenció de les tropes de l'exèrcit

francès, i a Líbia, amb la caça i la mort del coronel Muammar Gaddafi pel bombardeig de l'OTAN.

Aquests dos esdeveniments soscaven la idea de la independència del continent africà i commouen la consciència de la joventut africana.

Aquesta pel·lícula és una reflexió sobre el futur del continent a través de la mirada de quatre personalitats: un artista profundament compromès, un realitzador activista i militant en favor dels drets humans, un filòsof i professor universitari, i finalment un economista, exdirector general adjunt de l'OMC (Organització Mundial del Comerç).

The Forgotten Faces, 18 min

Peter Waktins, Regne Unit, 1960

En aquesta obra amateur, Peter Watkins recrea episodis de la revolució hongaresa de 1956 i continua aprofundint en els mètodes que ja havia utilitzat a *The Diary of an Unknown Soldier*. Com el mateix director declara, va estudiar gran quantitat d'imatges fotogràfiques d'aquest esdeveniment històric, i és possible que això influís en els nombrosos exemples de personatges que miren directament a la lent de la càmera, aspecte que més endavant es convertiria en un dels elements més memorables del llenguatge cinematogràfic de Watkins. D'aquesta manera, s'infringeix una convenció tradicional del cinema: la ficció que els actors no veuen la càmera. Paradoxalment, és precisament la reacció dels personatges davant la càmera que subratlla l'acte de rodar i destrueix la

il·lusió del film com a realitat intacta, que produeix la impressió que la naturalesa dels fets és autèntica, documental. La càmera pateix vaivens en els moments de violència i la imatge es desenfoca i adquireix una estètica semblant a la dels reportatges dels informatius de televisió.

The Gladiators (The Peace Game), 75 min
Peter Waktins, Suècia, 1968

The Gladiators és una ombrívola sàtira situada en un futur pròxim en què les grans potències del món, l'Est i l'Oest, alineats i no-alineats, reconeixen la possibilitat d'una guerra mundial imminent i intenten evitar-la canalitzant els instints agressius del home d'una manera més controlable. Ho fan mitjançant la creació d'una Comissió Internacional, seguint el model de les Nacions Unides, dedicada a organitzar una sèrie de lluites entre equips de soldats escollits de cada país. Aquestes competicions, que poden ser a mort, són anomenades "Jocs de Pau" i són retransmeses per la televisió global per satèl·lit, amb patrocinadors i anuncis. La pel·lícula segueix el Joc 256 [...]. El grup internacional d'oficials que estan veient el Joc 256 decideixen eliminar un home i una dona d'equips rivals que s'ajuden mútuament, perquè pensen que aquestes formes de comunicació constitueixen la major amenaça a l'estabilitat del sistema mundial existent.

Gritos en el cielo, 76 min
Lumination Docs+15Mbcn.tv, Espanya, 2011

Gritos en el cielo és una pel·lícula documental d'observació sobre un moviment civil que neix al maig de 2011 a Barcelona. El moviment crea un nou espai que desafía la passivitat de la societat mitjançant l'ocupació de la plaça principal de la ciutat. A mesura que el moviment es fa més gran, l'Estat i els mitjans de comunicació utilitzen moltes maneres d'intentar desacreditar i detenir el moviment d'una manera violenta, però ells, els ciutadans que conformen aquest movi-

ment, han decidit resistir pacíficament per introduir un canvi de veritat. A la pel·lícula seguim molts diàlegs entre les persones, la policia, les ideologies, les forces polítiques i econòmiques, i l'Estat. La història gira entorn de la plaça de Catalunya, punt central del moviment a Barcelona. Durant els mesos que es va mantenir la plaça ocupada, s'exigia una democràcia real i la reformulació de les estructures econòmiques i polítiques.

22

Istanbul, 100 min
Rousset Martine, França, 1998-2008

“Cada vegada que viatjo a Istanbul, la ciutat es manté enigmàtica i sense secrets, lluny de les visibilitats dominants.” (M.J. Mondzain)

“En ella tot es barreja i tot és present, no en forma de capes estructurades, ben conservades, protegides i organitzades, sinó en acumulacions que es desgasten

i s’esborren, en el buit i el caos. Un jardí salvatge, aquí, el cicle de la vida i la mort, res no es destrueix, tot és viu, s’esgota, continua. El rellotge: el Bòsfor. Aquesta ciutat és camí, és el temps que discorre. Aquí, més que en qualsevol altra part, sóc capaç d’albirar l’infinit, el constant. Els temps es barregen, el flux va i ve; puc percebre altres temps al límit del visible.”

The Mahabharata, 180 min
Peter Brook, guió de Jean-Claude Carrière,
Regne Unit-França, 1989

El Mahabharata és un dels grans llibres de la humanitat. També és el poema més extens que mai s’hagi compost. Va ser escrit en sànscrit i té unes quinze vegades la longitud de la Bíblia.

‘Maha’ en sànscrit significa “gran” o “complet” i ‘bharrata’ és el nom d’un personatge llegendari i el de la seva família o clan. Així, el títol pot ser entès com “La gran història dels Bharatas”. Però en un sentit ampli ‘bharrata’ significa “hindú” i per extensió “home”, de manera que ‘mahabharata’ es podria traduir com “La gran història de la humanitat”.

D’acord amb la majoria dels estudiosos, els esdeveniments narrats en el Mahabharata tenen una probable font històrica. Uns altres sostenen que la interpretació correcta del poema es troba en l’àmbit del mite.

Finalment, altres assenyalen que la seva importància és la dels llibres d’ensenyament: política, social, moral i religiosa. I així veuen el Mahabharata com un tractat d’iniciació en l’art del bon govern.

“Pel que fa a nosaltres, aquest immens poema, que flueix amb la majestuositat d’un gran riu, té la riquesa inesgotable que desafia tota anàlisi estructural, temàtica, històrica o psicològica. Les seves portes s’obren constantment a altres portes que condueixen a d’altres. No és possible tancar-lo. Les capes de subtextos, de vegades contradictòries, en segueixen d’altres i s’entreteixeixen sense perdre el tema central. El tema

és una amenaça: vivim en un temps de destrucció; tot apunta en la mateixa direcció. Es pot evitar aquesta destrucció?” Peter Brook i Jean-Claude Carrière
En l’entrevista que vam gravar amb Carrière, aquest ens va assenyalar un aspecte més, la visió del Mahabharata com un gran poema sobre l’oblit. La humanitat sembla oblidar constantment la font de la seva veritable naturalesa. La tradició a l’Ínia diu: “Tot és al Mahabhrata. El que no és allí no és enlloc.”

My Dubaï Life, 60 min
Christian Barani, França, 2011

Considerada tradicionalment una ciutat postmoderna, Dubai és en realitat una oposició entre dues formes de vida. Una part de la ciutat, la més poblada, viu en una arquitectura i en una societat que es podria considerar “moderna”. L’altra, la més coneguda, es fonamenta en el pensament postmodern que tan bé definia Jeremy Rifkin.

Punishment Park, 90 min
Peter Waktins, EUA, 1970

“1970. La guerra del Vietnam està en plena escalada. Nixon declara l’estat d’emergència nacional i —pressuposem a la pel·lícula— activa l’Acta de Seguretat Interna de

1950 (l’Acta McCarran), que autoritza les autoritats federals a detenir persones considerades “un risc per a la seguretat interna” sense consultar el Congrés. En una zona desèrtica del sud-oest de Califòrnia, en unes tendes de campanya, un tribunal civil està jutjant el Grup 638. El Grup 637 (majoritàriament universitaris) es troba al Parc Nacional de Càstig Bear Mountain [...] Al Grup 637 se’ls ha promès la llibertat si s’escapen dels agents de la llei que els persegueixen i arriben a la bandera americana situada a 53 milles a través de les muntanyes en el termini de tres dies. Mentrestant, a la tenda del tribunal, el Grup 638 —considerats culpables abans de ser jutjats— lluiten en va per argumentar la seva oposició a la guerra del Vietnam. Mentre ells es defensen, davant l’assetjament dels membres del tribunal, l’exhaust Grup 637 ha votat a favor de dividir-se en tres subgrups: els que intentaran escapar del parc, els que ja s’han rendit i els que estan decidits a arribar fins la bandera.”

La sensibilidad, 53 min
Germán Scelso, Argentina, 2011

Laura i Maria Luisa són consogres, de la mateixa generació, però de classes socials marcadament oposades. Les seves vides només s’han pogut creuar gràcies a la història dels seus fills, que van tractar de suplir aquesta distància de classes a través de la militància política en els anys setanta.

The Shock Doctrine, 79 min
Michael Winterbottom, Mat Whitecross,
Regne Unit, 2009

Pel·lícula sobre l'origen de les teories radicals de Milton Friedman, professor de la Universitat de Chicago, i la seva posada en pràctica, des dels anys quaranta, en països tan dispars com el Xile de Pinochet, la Rússia de Ieltsin, la Gran Bretanya de Thatcher i, més recentment, a l'Afganistan i l'Iraq. Es posa de manifest el costat més fosc de la ideologia de Friedman, tan impopular que només va poder imposar-se mitjançant la tortura i la repressió. Basada en el llibre de Naomi Klein.

Som un barri digne, Taller postcolonialitat, 8 min
Lucia Delgado, Antonio Felices, Sebastián Herrera, David Batlle, España, 2011

Les condicions precàries d'habitatge i treball de la població migrada al barri del Raval són un reflex de les condicions que van viure els nostres pares i avis, també migrants, durant la postguerra.

Slow Action, 45 min
Ben Rivers, Regne Unit, 2010

Slow Action és una pel·lícula de ciència-ficció postapocalíptica que reuneix una sèrie de quatre obres en 16 mm que se situen entre el documental, l'estudi etnogràfic i la ficció. Continuant la seva exploració en entorns estranys, *Slow Action* aplica la idea de la biogeografia de les illes —l'estudi de com les espècies i els ecosistemes evolucionen de manera diferent quan són aïllats i en un hàbitat inadequat— a una concepció de la Terra durant uns centenars d'anys: el desproporcionat creixement del nivell del mar,

creant utopies hiperbòliques ens mostra possibles futures minisocietats.

Squat, la ville est a nous!, 94 min
Christophe Coello, França, 2011

Durant vuit anys Christophe Coello ha filmat de prop les accions i les vides dels homes i dones que van organitzar l'ocupació a llarg termini d'edificis barcelonins afectats per especuladors immobiliaris (Miles de Viviendas). *Squat* retrata la democràcia directa i convida l'espectador a experimentar la immersió total en el món experimental de la resistència.

Stop the Machine, 3 min
Dennis Trainor Jr., EUA, 2011

A l'octubre 2011 es complia el 10è aniversari de la invasió de l'Afganistan i el començament del pressupost d'auste-

ritat federal del 2012 als EUA. Ha arribat l'hora d'encendre l'espurna que posa en marxa una veritable transició democràtica, no violenta cap a un món en què les persones s'alliberen per crear solucions justes i sostenibles.

The Tracks of My Tears II, 14 min
Axel Petersén, Suècia, 2011

El 2003, el palau de Bagdad de Saddam Hussein va ser saquejat. Un Ferrari Testarossa vermell va desaparèixer del seu garatge. Conforme passen els anys van apareixent en diferents llocs del món alguns dels cotxes que van ser robats del mateix garatge; alguns estan destrossats i altres, en perfecte estat. El Testarossa encara continua allà fora, creuant com un fantasma el desert interminable.

The Universal Clock, The Resistance of Peter Watkins, 66 min
Geoff Bowie, Canadà, 2001

The Universal Clock és un documental que mostra el procés de producció de *La Commune* i les barreres comercials a les quals Watkins va haver de fer front per mostrar la seva recreació de la Comuna de París. El títol *The Universal Clock* (El rellotge universal) fa referència a l'estandardització del model de documental de 47 minuts (la resta del temps l'ocupen la publicitat i els anuncis d'interès públic). Watkins l'anomena "monoforma", concepte que explicarà en el documental. Inclou entrevistes amb alguns dels actors no professionals que van participar en el projecte col-

laboratiu de *La Commune*, parisencs i immigrants que expliquen com transformar la seva forma d'entendre a si mateixos i els mitjans de comunicació.

Viral capitalism. Economic Hitmen, 2 min
Studio Joho, Austràlia, 2011

Gadaffi va ser derrocat i assassinat per sicaris econòmics? Què passa quan vostè no pot permetre que la seva població i els seus recursos nacionals siguin saquejats per les grans multinacionals i l'FMI?

"We Teach Life, Sir". Dedicated to Palestinian Youth, 5 min
Rafeef Ziadah, Regne Unit, 2011

"Vaig escriure aquest poema quan les bombes queien sobre Gaza. [...] Ell em va preguntar: 'Srta. Ziadah, no creu vostè que tot s'arreglaria si deixessin d'ensenyar tant d'odi als seus fills?' [...] Vaig buscar dins meu la fortalesa per ésser pacient. Però la paciència no és a la punta de la meua llengua mentre les bombes cauen sobre Gaza. La paciència simplement se m'ha acabat. Pausa. Somriure. Nosaltres ensenyem a viure, senyor. [...] Aquests no són dos bàndols iguals, ocupant i ocupat, i un centenar de morts, dos centenars de morts, un miler de morts. Hi ha algú aquí a fora?, hi haurà algú que escolti? Desitjaria poder plànyer els seus cossos, voldria simplement poder córrer allà, a cada camp de refugiats i sostenir a cada nen, tapar-los les orelles perquè no haguessin d'escoltar el so de les bombes per a la resta de les seves vides, com a mi em passa. Avui el meu cos

és una massacre televisiva. Nosaltres ensenyem vida, senyor. Nosaltres els palestins ens aixequem cada matí per ensenyar a la resta del món vida, senyor."

Why Colonel Bunny Was Killed, 27 min
Miranda Pennell, Regne Unit, 2010

Les memòries d'un metge i missioner a les terres frontereres de l'Afganistan van ser el punt partença

d'aquest documental, editat a partir de fotografies que mostren la vida colonial a la frontera nord-oest de l'Índia britànica a principis del segle XX. Buscant les claus de les realitats que s'amaguen darrere de les imatges preses en una època de conflicte colonial, la pel·lícula juga amb les imatges i el so, mantenint-los en constant desacord per trobar equivalents contemporanis a les representacions occidentals d'un lloc i un poble llunyà.

CRÈDITS IMATGES

- 1 Now I become Death,
the Destroyer of the Worlds
- 2 Del Poder
- 3 Punishment Park
- 4 Solutions Locales
pour un Désordre Global
- 5 La Commune
- 6 A Tale of Two Cities (1946)
- 7 La Commune
- 8 Fall-winter
- 9,10 The Mahabharata
- 11,12 Solutions Locales
pour un Désordre Global
- 13 La Commune
- 14 27 de mayo de 2011
Plaça Catalunya
- 15 Sembrando sueños
- 16,17 Roarmag
- 18 Carrière, 250 metros
- 19 La Bombe (The War Game)
- 20 Debtocracy
- 21 Istanbul
- 22 Punishment Park
- 23 Slow Action
- 24 'We Teach Life, Sir'
Dedicated to Palestinian Youth
- 25 Slow Action
- 26 La Commune

UN PROJECTE DE

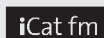
AMB EL SUPORT DE

SUPORT TÈCNIC

MITJANS DE COMUNICACIÓ

el Periódico

PATROCINI

COL-LABORACIÓ DE

Inauguració: dimarts 8 de maig de 2012
a les 20:30h. Oblit intro

LLIURE ACCÉS

CENTRE DE CULTURA CONTEMPORÀNIA
DE BARCELONA. MONTALEGRE, 5.

WWW.CCCB.ORG

OBSERVATORI DE VIDEO
NO IDENTIFICAT

WWW.DESORG.ORG